

ЛОШИЯТ ПОР

Превод от френски: Надя Трендафилова, 1974

chitanka.info

На слънчева полянка сред гъста гора си живеели честито един дядо и една баба. Животните били техни приятели. Всяка сутрин в зори цяла върволица минавала пред къщичката им.

Бобрите им носели дърва, катеричките орехи, зайците и козичките сочни плодове. Птичките им поднасяли нежни листа засадата и хубави цветя. Пчелите оставяли своя мед в едно гърненце, поставено на перваза на прозореца.

За старчетата всеки ден бил празник! От изгрев слънце те разтваряли вратите си, благодарели на своите приятели и ги разпитвали за малките им.

Лек дим излизал от техния комин и скоро вкусните банички бивали готови. Имало за всички, от мъничките мравки до едрите мецани, най-лакомите от горските обитатели.

И когато синовете на старците идвали да ги навестят заедно с жените си и цяло ято деца, ставало истинско събитие! Цялата гора се вълнувала, защото трябвало да се нахранят всичките тези гладни гърла!

Посещението при дядо и баба било за децата най-хубавата награда. Те се забавлявали през целия ден със сърнетата, мечетата, с всички горски животни. Най-малките прохождали, подкрепяни от птичките. И животът в гората би бил напълно щастлив, ако... Ах! Защо винаги има едно „ако“, което всичко обърква? В случая нарушителят на празника бил порът. Той бил себелюбив, лъжлив и свадлив. Ненавиждал целия свят и обичал да причинява мъка на другите. Един ден усетил, че откъм къщичката на старците идва хубава миризма, затичал се натам, скочил на перваза на прозореца и видял бабата да приготвя голяма торта. Слюнки изпълнили устата му: Той почукал на вратата: „Чук, чук.“

— Кой е? — запитала бабата, но се досетила сама. — Аха, това си ти, поре. Какво искаш?

— Бабо, отвори ми, моля ти се: навън е студено и крачетата ми измръзнаха.

— Горкото животинче!... Ела да се стоплиш — и като казала това, тя отворила прозореца, хванала внимателно поре и го сложила на една възглавничка близо до печката.

— Каква хубава миризма, бабо. Да знаеш колко съм гладен! — рекъл той.

— Съжалявам, че не мога да ти дам от тази торта. Внуците ми идват утре на гости. Искаш ли една баничка, от сутринта е?

— Тя ще е вече твърда — захленчил порът. — Искам парче торта, искам парче торта!

Като разбрал, че бабата няма да отстъпи, той хванал един нож и го забил в сърцето ѝ. После грабнал тортата и избягал в бърлогата си.

Но на бабата ѝ нямало нищо. Ножът влязъл в торбичката с билки, която тя носела на врата си.

Когато мъжът ѝ се върнал, тя му разказала какво се било случило и заедно решили да дадат добър урок на злото зверче. Бабата нацапала дрехата си с червен сок от ягоди, напудрила лицето си с брашно и легнала на кревата, сякаш била мъртва.

Тогава дядото започнал да стене:

— Какво нещастие! Ах, какво нещастие!

Всички горски животинки се притекли:

— Що ти е, дядо?

— Жена ми, горката ми жена! Убили са я! Ах, какво нещастие, какво нещастие! — и той продължавал здравата да се вайка. Дълбока тишина паднала над гората и едри сълзи се застичали от много очи.

Там бил също и заекът, най-хитрото от всички горски животни. Той дошъл да целуне дядото, който го взел на ръце, подържал го малко и му прошепнал нещо на ухото. Изведнъж очите на Зайо-байо засвяткали. Той изтичал в гората, взел от мечката един голям кош и от катеричката един съвсем мъничък, после намазал със смола големия. Тогава отишъл при пора:

— Добър ден, куме, искаш ли да ме придружиш от другата страна на планината? Една нимфа ми откри мястото на едно съкровище.

— Разбира се, и много ти благодаря, Зайо-байо.

— Ще вземем кошовете. Всеки ще стане стопанин на онова, което пренесе.

Разбира се, порът взел големия кош.

— Внимавай — рекъл заекът, — има смола по коша!

— На другите ги разправяй тия! — отвърнал порът. — Разбира се, ти искаш да вземеш този кош. А пък аз съм сигурен, че по него няма смола. И той бързо метнал големия кош на гърба си.

Почнали да се катерят по планината. Слънцето прежуряло. На заека му било леко с малкия кош и той напредвал, подскачайки весело. Порът се задъхвал под големия кош и със сетни сили следвал спътника си. На върха порът поискал да се разтовари. Но напразно! Кошът бил хубавичко залепнал за гърба му.

— Аз ти казвах! — се провикнал заекът.

И порът трябвало да млъкне. Но след малко застенал:

— Помогни ми, не мога повече!

Заекът хванал коша, дръпнал го силно и отървал пора от него. Няколко кичура останали залепени по коша.

— Ай, ай! — застенал порът. — Колко боли! Как гори!

— Почакай, ей сега ще те намажа с мехлем.

— Ох! Оле-ле! — завил пак клетникът. — Още повече гори!

— Но това е мехлемът, който ти употребяваш, когато лекуваш раните на другите!

И този път порът трябвало да замълчи и да преглътне сълзите си. Мехлемът наистина бил една от неговите измислици. Той го приготвявал от пелинови клонки и си служел с него, за да устройва лоши шеги на другите животни. Веднъж наложил с него раната на една лисица. Какъв вой!... И какъв смях! Но сега споменът за лисичия вой правел по-тежко страданието на пора.

— Хайде да вървим — простенал той.

— Добре — отвърнал заекът. — Ще се спуснем от планината и ще прехвърлим реката. Ти върви полека. Аз ще изтичам да намеря лодка.

Той припнал и за миг стигнал до брега на реката. Бобрите му помогнали да направи една лодка, грубичка, но здрава. После направил още една лодка, голяма и хубава на вид, но от кал и я облепил с пъстроцветни камъчета. Изглеждала великолепно!

Порът, съвсем изтормозен, най-сетне дошъл до брега, където заекът го чакал в малката лодка.

— Качвай се бързо — рекъл заекът.

— Не ща на тази ужасна лодка! — възпротивил се порът. — Ами онази; чия е тя? — добавил той, сочейки лодката от кал.

— Направих я за бобрите. Тя е тяхна.

— Тя е моя, искам я!

И порът стъпил с единия си крак в лодката.

— Внимавай! — викнал заекът. Но нямал време да продължи. Лодката била вече потънала и нейният лодкар паднал във водата.

— На помощ! На помощ! — викал клетият пор, който почнал да се дави.

— Ще бъдеш ли пак жесток, себелюбив, превзет? — запитал заекът.

— Не, не! На помощ!

Заекът го изтеглил от водата и продължили заедно пътя си на връщане. Порът, вече разкаян, съзрял една маймуна да се люлее на един клон, който се бил зачупил.

— Внимавай, кумице маймуно, клонът ще се строши!

— Още една от твоите лъжи! — отвърнала маймуната.

Но клонът се счупил и маймуната тупнала от дървото. Ала това падане причинило по-малка болка на маймуната, отколкото на сърцето на пора.

„Ето — помислил си той натъжен, — вече не ми вярват, дори когато говоря истината!“

После те срещнали една катеричка, която носела с мъка чувал орехи.

— Дай да ти помогна! — викнали в един глас двамата пътници.

— Не ти, миризлив поре! — отвърнала катеричката. — Но ако Зайо-байо иска... — И чувалът се прехвърлил върху раменете на заека. С това още една тежест се стоварила върху сърцето на пора.

Най-сетне стигнали до къщичката на дядото. Заекът рекъл:

— Аз ще отида да побдя край милата баба. Ами ти?

— Да, и аз — отвърнал порът и те влезли заедно. Когато порът видял на леглото горката старица толкова бледна, с голямо червено петно на гърдите, той избухнал в плач. Сълзите му били искрени и парели по-силно от огън. Една сълза паднала върху лицето на бабата, която се стараела да не мърда. Но тази сълза била много гореща и бабата неволно седнала на леглото.

— Тя е жива! — се развикали всички.

Дядото хвърлил един поглед на заека, прегърнал пора и както го галел, му заговорил:

— Твоята искрена мъка възвърна живота на бабата. Ние ти прощаваме. Върви си и винаги бъди добър!

Порът отново заплакал. Той станал най-доброто, най-услужливото от горските животни. И оттогава животът в гората потекъл мирен и честит.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.